

MÚSICA DEL BARROC

Art i tècnica al jardí

Il Giardino Armonico

Direcció i flautes: Giovanni Antonini

Lloc i data: Espai Ter. Festival de Torroella de Montgrí (1/VIII/2022)

JORGE DE PERSIA

Il Giardino Armonico que Giovanni Antonini va crear als anys vuitanta és una referència al Festival de Torroella des de començaments del segle. A més, marca un dels eixos de la programació d'aquesta 42a edició, en què el barroc mostra els seus llums restablint un perfil que va donar caràcter a la important trobada musical dels estius.

Als nostàlgics eclesials ens compensa la límpida acústica i la comoditat del nou Auditori Ter, amb un entorn urbanístic que s'hauria de cuidar, perquè la part del darrere té un entorn natural privilegiat, però la part del davant fa pena.

I parlant de jardins, el programa que va proposar Antonini també anava d'això, dels jardins interiors de la Venècia del temps d'or del barroc, una culminació d'un llarg procés de producció de bellesa que –potser per casualitat– el nom del conjunt d'Antonini ens recorda: la importància de l'harmonia en la construcció i en la vida quotidiana d'aquesta ciutat, inspirada en les especulacions pitagòriques i que va reunir el conjunt de les arts sota aquest concepte, fins i tot l'ar-

quitectura i les seves proporcions.

Un apunt: l'absència de programes de mà que porta a les pantalles telefòniques no podria ser substituït per una simple projecció del nom i autor de la peça corresponent en cada moment? Més pedagògic, facilita la concentració i més coses.

El programa va estar marcat per la intimitat de peces com *La lusignuola* de Tarquinio Merula, que va obrir el programa, o *La cetra* de Giovanni Legrenzi, de gran integritat cambrística, i fins i tot per l'*Adagio en re* d'Albinoni. A la segona part es van veure complementades per la interioritat de la sonata i la simfonia *Al Santo Sepolcro* de Vivaldi, que van contrastar amb la vitalitat i la mestria tècnica i expressiva d'Antonini, solista de flauta de bec a *La tempesta di mare* de Vivaldi o al seu *Concerto per a flauta en do menor*, que va tancar la primera part.

Antonini va culminar el seu èxit magistral, gairebé desafiador, amb el *Concert per a flautí*, també de Vivaldi.

La potència expressiva es manté en el seu perfil interpretatiu al Il Giardino Armonico, amb els seus molt bons components que mantenen fidelitat, excepcional el concertino amb el seu so, articulació, arc, ornaments... i el baix continu. Una bella conjunció de sensibilitat i tècnica en aquest jardí venecià.●